

PRAKTISEREN

De limieten, de internationalisatie, de markt in de wereld

LIMIETEN (1)

De Internationale Zeewetkonferentie zou er wellicht goed aan doen definitieve maatregelen te treffen voor wat de limieten aangaat, want straks gaat iedereen er op eigen houtje weeral eens een schelpje bijdoen en het staat al niet te best voor bepaalde vissersvloeden. Eenieders geduld schijnt wel op te zijn. Vanzelfsprekend staan in de grote visverwerkende landen de regeringen onder sterke druk van hun visserijnijverheden, die met zekerheid wensen te weten wat er gaat gebeuren in de onmiddellijke en in de verdere toekomst. Inderdaad de installaties zijn kostbaar en de arbeidsplanning steunt toch ook op toekomstgegevens. Anderzijds zijn daar de visserijnaties die de daver op het lijf hebben voor de grote vissersvloeden die verplicht zullen worden hun arbeidsterrein te verleggen naar andere gebieden wanneer ze verbod krijgen zich nog te vertonen in de wateren die ze gewoon zijn te bevissen. Dit is n.l. het geval met Zuid-Afrika dat met schuwe blik de Russen ziet nader komen die door de verbreding van de limieten op de Noordwest Afrikaanse kusten wel verplicht zijn huiswaarts te trekken.

Maar toch gebeuren er nog allerhande eigenaardige dingen met die visserijgrenzen. Het hemdetje is nader dan het rokje wordt er wel eens gezegd en dit is hier ook het geval. Aldus zien we Mauritanië aan de Noordwest Afrikaanse kust, uitbreiden tot meer dan 100 mijlen en daarvoor komen de schepen van de Bulgaren en de Russen zonder visgronden te liggen. Daar werd al gauw een mouw aangepast. Akkoord, zei Mauretanië, ge moogt hier nog komen vissen maar dan moet ge ook mijn visserijnijverheid bevoorraden! En daarmee heeft dit grote visserijland, met een produktie van 80.000 ton, eens goed voor zichzelf gezorgd. Wat tenslotte haar recht is. Maar daaraan kan men weeral eens zien, dat er aan alles wel een achterpoortje zit, ook aan de limieten.

LIMIETEN (2)

De Zuid-Afrikaanse visserijnijverheid dringt evenwel hard aan bij haar regering om de 19 kilometergrens te verleggen naar 320 kilometer en dit zal toch wel nodig blijken mettertijd, zelfs als Russen en Bulgaren nog wat mogen voortvissen, mits visruil, in de Mauretaniëse wateren. Men mag niet vergeten dat de Zuid-Afrikaanse visserij in de laatste twaalf jaar haar produktie heeft opgewerkt van 100.000 ton naar 2.900.000 ton!

De Russen alleen halen ieder jaar reeds 600.000 ton heek uit de westelijke kustwateren van Zuid-Afrika en er wordt geschat dat dit het uiterste is dat kan gevist worden zonder de visscholen te beschadigen.

En hier zit juist de grote schrik van de Zuid-Afrikanen. In plaats van hun vangsten te beperken, denken de Russen er aan er nog wat meer uit te halen in de onmiddellijke toekomst.

Het is duidelijk dat op deze manier de visrijke wateren rondom de Afrikaanse kusten er aan moeten en dat alleen maar een radikale uitbreiding van de visserijgrenzen tot aan het vastelandspat redding kan brengen. Het is nodig dat vreemde treilers beperkt worden in hun vangst (door een quotastelsel) wil men het plunderen beletten.

Het is bijna niet denkbaar, dat nu nog netten gebruikt worden met mazen van 45 mm. daar waar de Zuid-Afrikaanse wetgeving terzake 110 mm voorschrijft. Daarom lijkt het wel nodig dat controle kan uitgevoerd worden aan boord van vreemde vissersvaartuigen om te zien hoeveel vis ze wel vangen en bij middel van welke netten. Maar zover is men daar nog niet.

Vier landen houden er erg veel aan daar te gaan vissen n.l. Spanje dat voor de eerste keer in 1962 naar de Zuid-Afrikaanse kusten trok en toen amper 4.000 ton heek viste. Deze vis maakt ongeveer 60 t.h. uit van de visrijksdom in deze wateren. Nu vangt Spanje er niet minder dan 120.000 ton per jaar!

De Russen kwamen er aan in 1964 en vingden ongeveer 2.000 ton vorig jaar zijn ze zo maar eventjes met 600.000 ton naar huis gegaan. Cuba begon zeven jaar geleden en vangt nu naar alle waarschijnlijkheid 100.000 ton per jaar, terwijl van Japan geweten is, dat het tussen de 50.000 en de 90.000 ton verscheept per jaar.

LIMIETEN (3)

Het kan altijd wat eigenaardig lijken dat het ene land zo gemakkelijk haar limieten uitbreidt en het andere dit niet doet. Dit zou dan het

gevolg zijn van het feit, dat sommige landen deel uitmaken van konventies en overeenkomsten betreffende visrechten b.v. Het zou helemaal verkeerd zijn van dergelijke naties, eenzijdig te werk te gaan. De uitbreiding zou wel eens onmogelijk kunnen zijn zonder de medewerking van andere landen. Bovendien heeft Zuid-Afrika toch ook nog rekening te houden met het feit, dat ze geen mandaat meer heeft over Zuidwest Afrika. Dit wordt namelijk niet meer erkend door de Verenigde Naties. Hoe zou het wel mogelijk zijn voor de Zuid-Afrikanen om de visserijgrenzen van een land waarover ze niks te zeggen hebben, uit te breiden?

Maar toch moet er niet uit het oog verloren worden, dat het hier gaat om de bescherming van de visstapel (en niet om politieke vraagstukken) en dat het toch misschien wel mogelijk zou zijn voor Zuid-Afrika om deze kwestie voor het «Internationaal Gerecht van Den Haag» te brengen. Het sop is de kool wel waard.

Een Amerikaanse senator heeft meteen een uitbreiding van de Amerikaanse visserijgrenzen gevraagd tot 200 mijlen met het voorrecht voor de eigen vissersvaartuigen en alleen maar wat er van vis overblijft voor de vreemde vaartuigen. Er zouden wederkerige rechten bestaan en het in acht nemen van de reglementen voor de bescherming van de visstapel.

En anderzijds zien we dan ook weeral de Russen en Bulgaren wel voet aan wal hebben gekregen in het met visrijke wateren gezegende Mauretanië. Ze mogen er wel vissen in de limieten maar ze moeten de plaatselijke vismeelfabrieken bevoorraden en anderzijds zorgen voor de nodige leningen en steun voor de ontwikkeling van het visserijwezen. Iedereen is met alles akkoord en de Russische ambassadeur ter plaatse, heeft zelfs aan de plaatselijke gezagdragers een nieuw vaartuig ten beste gegeven dat moet dienen om... de visserijgrenzen van Mauretanië te doen eerbiedigen! Dit is wel een toppunt van hypokrisie.

KOMPENSEREN

Nu, we moeten maar eens niet te luid roepen met al onze maatregelen ter bescherming van de visstapel. De gevolgen van overbevissing zijn alleen maar zichtbaar wanneer het al een beetje telaar is en voor de optimisten zouden we toch even willen herinneren aan hetgeen er met de walvis gebeurd is. Dit is nog steeds een zwarte vlek op de zogeheten inspanningen van de mensen om het viskapitaal te beschermen. Het gaat nog steeds maar bergafwaarts met de walvis al zijn er bijna gaan meer. Maar ja, dan denkt men al direkt aan wat anders om dergelijk verlies te compenseren. De mens is in zulke dingen heel handig. Nu hebben we het «krill» gevonden dat eerst het voedsel was van de walvis! Er zou een plan bestaan om de zalmvangst, die het ook al bijna zitten heeft, nieuw leven in te blazen.

Op het ogenblik is er een tekort aan zalm en de inleggerijen evenals de verse zalmnijverheden over geheel de wereld, beginnen het te voelen. Sedert de walvis uit de zuidelijke zeeën zo goed als verdwenen is, gaat er ieder jaar zowat 100 miljoen ton krill verloren zonder dat er ook maar wat is mee aan te vangen. Krill is een soort hele kleine garnaal, die het hoofdbestanddeel vormt van de voeding van de walvis.

De grote vraag is nu vanzelfsprekend of het wel mogelijk is de grote leegte die nagelaten werd door het verdwijnen van de walvis te vullen met koudwaterzalm uit de Atlantische Oceaan en de Pacifiek?

Zalm werd voor de eerste keer ingeblikt in 1824 in Aberdeen en sindsdien is dit de voornaamste ingeblikte vissoort van de wereld. Tonnijn is de laatste jaren de grote konkurrent geworden van de zalm. Maar zouden we niet geredelijk moeten aannemen dat tonnijn het tekort aan zalm moet opvangen? In ieder geval het is hoogstnodig dat we de zalm gaan beschermen, als het maar nog niet te laat is. Tenminste voor wat de zalm uit de Atlantische Oceaan aangaat. Alleen maar Noorwegen heeft haar voorraden vergroot.

Er werd geprobeerd de zalm uit de Pacifiek naar Newfoundland en de Witte Zee te brengen, maar dit is een mislukking geworden. Anderzijds poogt Noorwegen de toestand te redden door zalm te gaan telen maar dit is een dure zaak. Alleen maar om eens aan te tonen dat we het met die overbevissing eens niet te licht moeten opnemen.

(Zie vervolg blz. 6)

PRAKTISEREN

(Vervolg van blz. 6)

MARKT

En wat er gaat gebeuren in een niet meer zoverre toekomst met de vismarkt, de duivel is het wijs. De grote rederijen van de grote visserijlanden beginnen met hun aanvoeren alle markten te bevoorraden en dit aan prijzen die beneden de prijs liggen van de vis die een bepaald (kleiner) visland zelf kan aanvoeren. Eigenlijk rampzalig voor naties met kleinere visserijbedrijven. We zouden zo kunnen zeggen dat het volstaat de invoer stop te zetten, maar dit is een ander paar mouwen gezien in de evolutie van de huidige internationalisatie. Trouwens ook grote visserijlanden maken kennis met dit verschijnsel en aarzelen niet wanneer het mogelijk is maatregelen te nemen. Kijk maar eens naar de Kanadese vismarkt die steeds maar geringer inkomsten kreeg. Toch kwam het doordat de Amerikaanse markt werd overspoeld door Japanse vis. En men moet weten, dat de Kanadese vishandel grotendeels afhangt van de Amerikaanse markt! Hier ook is het vraagstuk ingewikkeld en men ziet niet goed wat ermee aan te vangen is. Ondertussen voert de Kanadese regering een nieuwe visserijpolitiek in eigen land. De status van visser moet worden opgewerkt van een «levenswijze» naar een beroep met aansluitend daarop een verhoging van de inkomens, nagenoeg in sommige gevallen dubbel.

Om dit te kunnen bekomen is aanbevolen geweest dat de nijverheid zich zou gaan hervormen en dat ermeer zou «gefusioneerd» worden. Anderzijds werd aangenomen dat er financiële steun moet worden verleend aan de visserij wil men ergeraken...

INTERNATIONAAL

De internationale vloot op de «Newfoundlandbanken» lijkt ondertussen nog maar steeds op een drijvende stad en er gaan meer en meer stemmen op voor een kwotering van de vangsten. Langs de andere kant heeft Japan besloten minder heilbot te vangen in de Beringzee. En Kanadezen en Russen hebben een overeenkomst bereikt voor de schade die aangebracht wordt door de Russen aan de kreeftenputten van de Kanadezen. Zoals men kan vaststellen gaat de internationalisatie met rasse schreden vooruit en welke rol de kleinere naties daarin zullen kunnen spelen, valt nog af te wachten. Wij zien wel in vele landen de visserijen vervallen tot familiebedrijfjes en folkore op min of meer lange termijn. Maar, misschien zijn de mirakels nog niet helemaal uit de wereld?

Een blik in de verslagen van de overzeese landen geeft spoedig een idee van de uitbreidende internationalisatie. Vermindering in stroomverbruik in V.S.A. heeft ongemakken veroorzaakt in Nova-Scotia. Op dit ogenblik was daar een staking van de zeevisserij en de bedreiging van sluiting van een visverwerkingsfabriek. Japan mindert een beetje haar invoer van garnaal en ziedaar in Pakistan zit men met hopen garnaal die niet verkocht geraakt. In Groot-Brittannië groeit de visberg tegen klippen en bergen en de treilers gaan maar door met vissen zelfs met verlies, om hun markten tegen vreemde invoer te beschutten. Deze toestand wordt verder helemaal niet opgeklaard door te vissen voor de «opvang» dit leidt enkel maar tot nog meer omverkochte vangsten...

VERBEKE

- * SCHEEPS- EN BOUWSCHILDERWERKEN
- * ZANDSTRAALWERKEN
- * BEHANG EN BEVLOERING
- * KENITEX MUURBEKLEDING
MET 10 JAAR TOTALE WAARBORG

Weidestraat 346

8320 BRUGGE 4 (Assebroek)

Tel. (050) 35 48 61

(8884N—7519V)

De visie van Kissinger op een nieuw zeerecht

De staatssecretaris van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten heeft op een conferentie, gehouden voor de Amerikaanse balie van advocaten zijn visie weergegeven over de evolutie in het Zeerecht. Hij gaf een waarschuwing ten beste dat men niet eindeloos kon blijven discussiëren zonder tot een oplossing te geraken en verwittigde het internationaal forum dat de Verenigde Staten er aan houden, dat op de conferentie voor zeerecht van maart 1976 te New-York die voorzien werd als vervolg op de conferenties van Caracas en Geneve tot een definitief besluit zou gekomen worden.

Wat ons in het bijzonder uit de spreekbeurt van de heer Kissinger interesseert, is zijn opvatting over de evolutie van het internationaal zeerecht met betrekking tot de zeevisserij.

UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN

EN VISSERIJRECHTEN

We ontleen uit de spreekbeurt van de hr Kissinger het belang dat hij hecht op de rijkdommen aan proteïnen in de zeeën en de oceanen en op het gevaar van de toenemende vervuiling en pollutie van de kustwateren. Hij meende eveneens een waarschuwende stem te moeten laten horen met betrekking tot het ongecontroleerd opdrijven van het volume van de visvangst, hetgeen hij aan de hand van de laatst gekende totaalcijfers illustreerde. Verder wees hij eveneens op de evolutie in de vangstmethode en in de aanwending van fabriekschepen die in sommige zeeën de kleine traditionele kust- en middenslagschepen verdrongen hebben en de markt kwa aanvoer, ontredder hebben. Dit scheidt volgens spreker wel ernstige problemen voor de oeverlanden. Dit alles mag echter geen aanleiding zijn voor de oeverlanden om tot eenzijdige beslissingen te komen, zoals het eigenmachtig dekreteren van een uitbreiding van territoriale grenzen tot 50 en zelfs tot 200 mijl! Dit laatste kan aanleiding geven tot internationale verwickelingen en het is daarom dringend noodzakelijk, dat de landen in het kader van de Verenigde Naties, in maart 1976 tot een beslissende regeling en akkoord moeten komen.

Volgens de hr Kissinger is het duidelijk, dat de 3 mijlen territoriale zeezone voorbijgestreefd is. Hij is dan ook voorstander van een uitbreiding tot 12 mijlen met volstrekte soevereine rechten voor de oeverstaat, zowel wat de visserij als de bodemrijdommen betreft.

Wat nu de 200 mijlenzone aangaat, bevinden zich hierin onder meer rijke visbanken. In deze zoeken vele oeverstaten eveneens een absolute soevereiniteit uit te oefenen. Voor de Verenigde Staten is deze eis echter onaanvaardbaar. Inderdaad zou aldus 30% van de totaliteit van de zee en de oceanen onder nationale territoriale controle komen te staan. Ook de Verenigde Staten wensen tot een akkoord te komen met betrekking tot een economische zone van 200 mijl waarover zij geen absolute soevereiniteit zouden kunnen laten gelden maar wel enkele bijzondere rechten waaronder onder andere een recht van toezicht op de visserij. In deze 200 mijlen zouden de regelen voor de visvangst uitgaan van de oeverstaat die verplicht zou zijn de internationale reglementen voor de instandhouding van de vissoorten te eerbiedigen en te doen eerbiedigen. Zo het oeverland zelf niet bij machte zou zijn om het toegelaten contingent te vangen, dan zouden de andere landen hiertoe het recht krijgen voor het overschot! We stemmen ook in, vervolgde de Amerikaanse staatssecretaris met het recht van de landen zonder kusten op visvangst! Een speciale regeling zou er dienen tot stand te komen met betrekking tot die vissoorten die aan migraties onderhevig zijn zoals bv. de tonijn, de zalm, enz..... Het is duidelijk dat deze vis recht heeft op uitzwerming omdat dit een biologische noodzaak is, onder meer voor de voortplanting bij sommige soorten en omdat andere oeverstaten het recht en de mogelijkheid niet mogen ontnomen worden op periodieke seizoensvangst wanneer deze scholen langs hun kusten komen eveneens met inachtneming van sommige reglementen ter bescherming van de soort.

BESLUIT

We noteren dat de hr Kissinger absoluut wenst dat zo spoedig mogelijk een definitief akkoord tussen de landen tot stand komt. Wat zijn zienswijze zelf betreft, zijn zij vaag maar veelbetekenend en getuigen ze van gezonde opvatting. Dit is duidelijk het geval waar hij de mening oppert, dat er geen absolute soevereine rechten mogen gelden voor het oeverland in de 200 mijlenzone maar anderzijds laat verstaan dat er controle moet zijn op de soort, en het kwantum in die zone gevist.

Zoals men ziet is men ook na de toespraak van de hr Kissinger nog volop in het onzekere wat de visserijmogelijkheden van de traditionele visserijlanden betreft.